

— Вие не сте легали?

— Не ми е добре.

— Не ви е добре, а седите. Туй момиче ще ви погуби.

Забрави го. Моми много. Що има в него. Идете некжде на гости, при другари. Жал ми е за вас.

Той излезе. Черквата току що пусна, но отвсекжде видеха хора към нея.

Говореха за свадба, годеника, дарове.

Чу името „Зора“, своето . . . Долита му вика.

По улицата шествие. Свири нещо весело. Струва му се, че това е сатанински погребален марш.

Не смее да гледа. Отмина тълпата, кривна в малка уличка, излезе на главната и тръгна към шосето вжн от града.

„Не мога тука“.

Вжрвеше и му се стори, че всички го гледат, и закричи по-бързо.

Студен ветър духаше в лицето. Завале снег. Той вжрвеше с дигната яка, ржцете в джебовете и сецаше сладост, че страда за нея.

Кжде отива? Ще намери ли некжде забвение? Има ли кжтче на земното кжлбо, дето човек престава да мисли? Нима разстоянието намалява болката?

Сгушен продължаваше да вжрви. Наоколо глухо, голямо побелело пространство, като гигантско чисто легло.

Насреща му неколко селяни с коне. Очудено го гледат.

— Кжде бе момче? Да неси сбжркал пжтя? Той води за Долни-Кремен.

Агарев не погледна и нищо не каза.

— Ей, ей! . . . извиказа високо сметнали го за глук. Кжде отиваш? Вжрни се. Вжлци има на там.

„Вжлци! Нима те са по страшни?“

„Долни Кремен! Да! Зора . . . там . . .“

Селяните магнаха с ржка.

— Сигур му е мржднала чивията, проговори единия от тях.

А той вжрвеше и незнаеше умора.

По едно време спре, краката не джржаха.

Седна; доплака му се, усети се сам, като дете в приказките, изгонено от мащихата.

Зарида, гласят му ехтеше в полето като виене на хищен звер.

Наблизо се чу друго виене. На хжлма се мерна черна точка.

Сжлзи капеха по страните му и замржваха.

Отлекна му; усети опияняеща топлина в целото тело.